

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: P. G. J., narozený X, t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění
cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 13. 2. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2026, č. j. OAM-131/BA-BA02-BA03-Z-2026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 31. 1. 2026 byl žalobce kontrolován na adrese X, přičemž nepředložil ke kontrole žádný cestovní doklad. Lustrací bylo zjištěno, že nemá v současné době žádné platné vízum, ani povolení k pobytu na území ČR. Dále bylo zjištěno, že pobýval na území ČR od roku 2014 na základě dlouhodobého pobytu, který mu skončil dne 29. 7. 2023, a v červenci roku 2024 mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území EU. Žalobce následně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a po ukončení řízení z území ČR nevystoval. Žalobce byl proto zajištěn za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**). Poté dne 2. 2. 2026 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 6. 2. 2026, č. j. OAM-131/BA-BA02-BA03-Z-2026 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 22. 5. 2026.

II.

Žaloba

2. První skupinou námitek žalobce rozporuje důvodnost svého zajištění, kdy neshledal pro postup žalovaného žádný důvod. Naopak spatřuje v postupu žalovaného nedostatky, a to zejména v nesprávném a nedostatečném posouzení své individuální situace. Dle názoru žalobce se žalovaný vůbec nezabývá žalobcem tvrzenou skutečností, podle které žalobce nevěděl o pravomocném ukončení řízení o mezinárodní ochraně vedeném pod sp. zn. OAM-1638/ZA-ZA11-K03-2024. Žalobce měl za to, že se po celou dobu svého pobytu na území nachází legálně, a to s ohledem na podanou žalobu proti tomuto rozhodnutí a probíhající soudní řízení. Až od zajišťujících policistů se přitom dozvěděl o neoprávněnosti svého pobytu, způsobených nepodáním žaloby proti tomuto rozhodnutí jeho tehdejší právním zástupcem. Žalobce také připustil, že v době existence předchozího pobytového oprávnění nepociťoval potřebu o mezinárodní ochranu žádat, neboť cítil, že mu dostatečnou ochranu před závažným nebezpečím v zemi původu poskytoval jeho tehdejší pobytový status. Po ukončení tohoto pobytového oprávnění pak podal žádost o mezinárodní ochranu, neboť v ten moment byl již návratem do Nigérie ohrožen. V posledním roce nepociťoval potřebu žádosti o mezinárodní ochranu čistě z toho důvodu, že se domníval, že jeho případ je i nadále posuzován. Dále se žalobce ohradil proti závěrům o účelovosti jeho žádosti, neboť situace v zemi původu, o které má žalobce informace od své rodiny, se za dobu jeho pobytu mimo území Nigérie zhoršila. O tom, že se návratu do země z důvodů pro mezinárodní ochranu relevantních obává, je patrné již z jeho předchozí žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal v roce 2024, jde tedy o obavu dlouhodobou. Nelze navíc říct, že by důvody jím namítané v rámci první žádosti byly vyhodnoceny jako pro mezinárodní ochranu nerelevantní, neboť jeho první řízení bylo zastaveno z čistě procesních důvodů.
3. Druhá skupina námitek směřovala proti neuložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Dle názoru žalobce mohlo být v jeho případě přistoupeno k uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce již do protokolu o podání vysvětlení uvedl, že v ČR žije u kamarádů. Z tohoto sdělení žalovaný dovodil, že není žalobce možné kontaktovat na jakékoliv adrese v ČR a předpokládat, že se na ní skutečně bude zdržovat. Více přitom pobytovou situaci nezkoumala. Žalobce s takovým posouzením situace nesouhlasí. Je na žalovaném, aby žalobci uložil povinnost na té či oné adrese se zdržovat. Žalovanému bylo kromě toho známo i pracoviště, respektive sportoviště, kde žalobce působí, byl by tedy k zastižení i zde. Právě ve vztahu k jeho týmu Spoje Praha je přitom možné dovodit i motivaci k zdržování se na území a spolupráci se správními orgány v této věci. Uvedené napovídá, že žalovaný k věci přistupoval tendenčně a zjišťoval a zohledňoval ve svém rozhodování pouze skutečnosti, které by odůvodnily zajištění žalobce.
4. Třetí a poslední skupina námitek směřovala proti stanovené délce zajištění. V tomto směru spatřoval žalobce rozhodnutí nepřezkoumatelným a současně odporujícím možnosti pravidelného přezkumu rozhodnutí žalovaného týkajícího se zajištění žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

5. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Ve vyjádření k žalobě dne 26. 2. 2026 žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí a účelová polemika o nevědomosti žalobce o ukončeném předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany je pak pro případ irelevantní. Žalobce po pravomocném ukončení předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany nevycestoval a v ČR tak pobýval nelegálně. V nelegálním pobytu by žalobce zjevně pokračoval, pokud by nedošlo k jeho zadržení policií. Účelové argumenty o „nevědomosti“ na situaci nic nemění. Skutečnost, že žalobce projevoval nulový zájem o výsledek řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže být argumentem pro obhájení jeho nelegálního pobytu na území. Podle názoru správního orgánu nemůže obstát ani námitka proti nevyužití zvláštního opatření. Žalobce doslovně sdělil, že v ČR nemá hlášenou adresu, bydlí různě po kamarádech, většinou za Prahou. Žalobce dále sdělil, že nedisponuje finančními prostředky na vycestování, případně na složení finanční záruky. Žalobce tak není možné nikde kontaktovat, nemá doručovací adresu. Žalobce ve své žalobě nijak nevysvětluje, jak na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že zajištění bylo nedůvodné. Stanovená délka zajištění byla určena na základě individuálního posouzení případu. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

7. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující. Dne 31. 1. 2026 byl žalobce kontrolován na adrese P. 8 – K., kdy nepředložil ke kontrole žádný cestovní doklad. Lustrací bylo zjištěno, že nemá v současné době žádné platné vízum, ani povolení k pobytu na území ČR. Dále bylo zjištěno, že pobýval na území ČR od roku 2014 na základě dlouhodobého pobytu, který mu skončil dne 29. 7. 2023, a v červenci roku 2024 mu bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území EU. Žalobce následně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a po ukončení řízení z území ČR nevycestoval. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 1. 2. 2026 žalobce mimo jiné sdělil, že v ČR je od roku 2015, kdy přicestoval na sportovní vízum a byl zaměstnán jako fotbalista pro různé kluby. Žalobce také potvrdil, že v ČR již jednou žádal o azyl. Sdělil, že si je vědom, že v roce 2024 mu bylo vydáno rozhodnutí o vycestování, ale podal proti němu přes právníka odvolání, které bylo zamítnuto. Dle svých slov dostal následně do starého pasu výjezdní vízum, ale nakonec nevycestoval, neboť *podal žádost o azyl*. Podle žalobce nevěděl o zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany, stále údajně čekal, jak jeho azylové řízení dopadne a nedostal žádné rozhodnutí. V ČR dle jeho slov v Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

současné době nemá stálou adresu, bydlí po kamarádech a není nikde hlášen k ubytování. Na dotaz ohledně jeho rodinného stavu odpověděl, že je svobodný a bezdětný, v Nigérii má rodiče a 23 sourozenců a s rodinou je v pravidelném kontaktu. Popřel, že by měl v ČR nebo v jiném státě EU příbuzné či osoby blízké, že by se v ČR nacházela osoba, vůči které má vyživovací povinnost, nebo že by žil ve společné domácnosti s občanem EU a nemá zde žádné kulturní ani společenské vazby. Uvedl, že v ČR nikde nepracuje, protože nemá vízum, a peníze na pobyt má našetřené ještě z doby, kdy hrál profesionálně fotbal za Spoje Praha. Sdělil, že v Nigérii není bezpečno, protože je tam občanská válka. Co se týče finančních prostředků, v současné době nemá peníze na vycestování ani na složení finanční záruky. Žalobce byl zajištěn za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Poté dne 2. 2. 2026 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, kde uvedl svou identitu a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 6. 2. 2026, č. j. OAM-131/BA-BA02-BA03-Z-2026 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 22. 5. 2026.

11. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
12. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*.“
13. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*.“
14. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vycestování, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal v době od rozhodnutí o své předchozí neúspěšné žádosti a svým nynějším zajištěním, ač tak mohl učinit; žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač po celou dobu pobytu se pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením, obzvláště poté, co byla předchozí žádost neúspěšná, je však typické pro účelové žádosti. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008–48, kde se uvádí, že: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelí brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vycestování s tím, že tyto uvedl konkrétně na straně 3 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl zejména nelegální pobyt žalobce na území ČR, nerespektování uložené povinnosti vycestovat, absence cestovního dokladu, již ukončené řízení o mezinárodní ochraně rozhodnutím ze dne 5. 12. 2024, č. j. OAM-1638/ZA-ZA11-K03-2024 a nezáměr o řešení své pobytové situace a svého stavu. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně do doby svého zadržení a poté zajištění, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. V tomto směru koresponduje s názorem žalovaného i fakt, že žalobce nejevil zcela žádný zájem o své řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, kdy nevěděl, v jaké fázi se řízení nachází, jaký další postup se svým tehdejším zástupcem zvolili, ani zda byla skutečně podána žaloba proti rozhodnutí. Je předně zájmem cizince, aby sledoval a zajímal se o průběh řízení o své žádosti tak, aby mohl následně odpovídajícím způsobem reagovat. Jelikož tak žalobce evidentně nečinil, nelze nyní přihlížet k tvrzení o jeho nevědomosti o nelegálním pobytu na území ČR z důvodu ukončeného řízení o jeho předešlé žádosti o mezinárodní ochranu. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

15. Současně s výše uvedeným soud podotýká, že předmětem nynějšího řízení je přezkum rozhodnutí o zajištění žalobce, nikoliv přezkum rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Soud a před ním i žalovaný tudíž posuzovali toliko okolnosti podání žádosti, nikoliv její samotnou důvodnost. V souladu se shora uvedenými skutečnostmi poté žalovaný dle názoru soudu zcela odpovídajícím a přezkoumatelným způsobem dospěl k závěru, že okolnosti případu žalobce jasně svědčí o účelovosti žádosti žalobce, neboť ten mohl jednak podat žádost mnohem dříve a především by v případě skutečné obavy o svou budoucnost, kterou spojuje s ČR a obavou z návratu do Nigerie, výrazně pečlivěji sledoval vývoj svého postavení a situace související s probíhajícími správními řízeními týkajícími se jeho dalšího setrvání na území ČR. Současně žalovaný nebyl oprávněn předjímat důvodnost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu.
16. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3-4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost povinnosti vycestovat, absence hlášeného místa pobytu) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující vycestování. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR a vysoké rizikovosti skrývání či útěku žalobce, jak tomu učinil již v minulosti. V napadeném rozhodnutí žalovaný dále vyloučil aplikaci jednotlivých druhů zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Ve vztahu k § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvedl, že žalobce sdělil, že nemá na území ČR majetek, nedisponuje dostatečnými finančními prostředky pro vycestování či složení záruky a ani možnosti si je obstarat. V této souvislosti žalovaný tudíž spatřoval nemožnost uložení výše zmiňovaného opatření, neboť docházení na pracoviště správního orgánu by vyžadovalo finanční náklady, kterými žalobce nejpravděpodobněji nedisponuje. Rovněž žalovaný spatřoval nedostatečnou záruku v absenci hlášeného místa pobytu žalobce. Ačkoliv žalobce rozporuje důvodnost tohoto tvrzení, toto je dle soudu odpovídající. Žalobce uvádí, že se na území ČR zdržuje u přátel či v klubu. Ani jedno z předložených míst nepředstavuje záruku, že se žalobce na uvedeném místě bude zdržovat a bude správním orgánům k dispozici a přebírat poštu. Rovněž tato místa nepředstavují záruku v tom smyslu, že by žalobce k jejich místu vázal jiný důvod, naopak, představují pouhou zastávku, z které může žalobce kdykoliv a lehce zmizet a zpřetrhat tak kontakt se správními orgány; rovněž jejich častá změna brání efektivní dosažitelnosti žalobce pro správní orgány. Žalobce rovněž sdělil, že nemá na území ČR žádnou doručovací adresu. Co se potom týká místa „klubu“, jako dalšího kontaktního místa žalobce, není soudu jasné, jak by toto místo mohlo pozitivně přispět k zaručení dosažitelnosti žalobce a garanci doručování a přebírání písemností. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán zdůraznil, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotýčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotýčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil z vlastních zdrojů. Nelze ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by se žalobce opět nepokusil žít mimo dohled správních orgánů a uprchnout z jejich dosahu. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokazané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou neochotou dodržovat zákonem stanovené povinnosti.

17. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Žalovaný v rozhodnutí výslovně uvedl, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, s nímž se soud ztotožňuje, a to, že žalobce neskýtá záruku plnění uložených povinností.

18. Správní orgán se dále v souladu s ustanovením § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval délkou doby, po kterou bude žalobce zajištěn v ZZC. Ačkoliv byla žádost žalobce ze strany žalovaného považována za účelovou, nemohl žalovaný vyloučit, že bude žádost žalobce posouzena standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce v zákonem stanovené lhůtě 110 dnů. Z úvahy žalovaného je zřejmé, že lhůta zajištění žalobce byla stanovena způsobem, který předjímá dobu nutnou pro to, aby nebyl ohrožen průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, a mohlo být o žádosti žalobce rozhodnuto. Žalovaný zejména podrobně rozebral jednotlivé kroky a úvahy, které ho vedly ke stanovení délky zajištění, následovně: upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věci mezinárodní ochrany předpokládá ukončení řízení ve lhůtě 90-ti dní, případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v ZZC bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní a průměrná celková 5denní lhůta na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení. Z odůvodnění délky trvání zajištění je patrná logická úvaha žalovaného, pro kterou bylo k rozhodnutí o stanovení délky doby zajištění žalobce přistoupeno. V případě, kdy bude o žádosti žalobce rozhodnuto dříve, než uplyne doba zajištění žalobce, je žalovaný povinen jej ze zajištění propustit ze zákona. Tuto úvahu považuje soud za dostatečnou a přezkoumatelnou. Co se týče stanovení doby zajištění v tomto rozsahu, lze konstatovat, že byla takto stanovená doba dosud prejudikována jako přezkoumatelná i přípustná, pokud se skládá z doby 90 dnů předpokládané délky řízení o mezinárodní ochraně, prodloužené o 15 dnů v souvislosti s lhůtou pro podání žaloby a prodloužené o dalších 5 dnů odpovídajících době potřebné pro doručování v rámci soudního řízení (srov. judikaturu cit. v rozsudku NSS č. j. 9 Azs 38/2024-50 ze dne 14. 3. 2024, odst. 23–24). Této prejudikatuře odpovídají nyní přezkoumávané úvahy žalovaného i okolnosti případu žalobce.
19. Jako neúčelné se jeví i řetězení rozhodnutí o prodloužení zajištění, jak navrhuje žalobce, neboť by v takovém případě docházelo k zbytečnému zahlcení správního orgánu a posléze i soudu. Soudní přezkum je žalobci garantován možností podat žádost o propuštění ze zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, kdy proti následně vydanému rozhodnutí je žaloba přípustná. Rovněž zákon o azylu ukládá žalovanému povinnost průběžného posuzování důvodů zajištění žalobce. Ačkoliv tedy může žalobce podat z důvodu stanovené lhůty 110 dnů v této lhůtě pouze jednu žalobu proti samotnému rozhodnutí o svém zajištění, není to jediný způsob, jak se domoci dalšího soudního přezkumu svého zajištění. V souhrnu lze konstatovat, že žalobcovo zajištění, resp. omezení na osobní svobodě, podléhá jak ze strany správního orgánu, tak ze strany soudu dostatečně frekventovanému přezkumu důvodů zajištění. Nutno podotknout, že v určitých případech je také nezbytná aktivní účast zajištěného cizince, např. ohledně žádosti o propuštění.
20. Žalobce mimo výše uvedené vytýkal žalovanému způsob, jakým zjišťoval skutkový stav věci. Ten považoval žalobce za nedostatečně zjištěný, kdy dle jeho názoru žalovaný v této souvislosti nevynaložil dostatečnou aktivitu. Soud v tomto směru připomíná již výše

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

uvedené, tj. že v případě rozhodnutí o zajištění dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu se jedná o první úkon v řízení. Z důvodu krátké lhůty pro rozhodnutí věci je kladen i slabší důraz na zjištění skutkového stavu věci. Z tohoto důvodu považuje soud shromážděný podkladový materiál pro vydání rozhodnutí o zajištění za dostatečný. Žalovaný vycházel jednak z tvrzení žalobce uvedených v protokolu o podání vysvětlení dne 1. 2. 2026, rozhodnutí o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců, lustrací v cizineckých systémech, konstantní soudní judikatury a vlastních zkušeností.

21. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 5. března 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.